

01 ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Προβλέψιμοι μέχρι αδιαφορίας...

■ ΤΟΥ ΡΟΥΝΤΙ ΡΙΝΑΛΝΤΙ

Ο Κ. Μητσοτάκης απευθύνθηκε προς τον κ. Τραμπ δηλώνοντας του ότι είμαστε «αξιόπιστος και προβλέψιμος» σύμμαχος των ΗΠΑ και της Δύσης γενικότερα. Η φράση σχολιάστηκε αρκετά αν και ο ίδιος ο πρωθυπουργός επέμεινε πως ήταν σωστό το «προβλέψιμος». Ναι, αλλά δεν το δηλώνεις κιόλας του αντέτειναν.

Δεν είμαστε όμως μόνο προβλέψιμοι και αξιόπιστοι. Επιπλέον, δεν μας υπολογίζουν. Γιατί τέτοια είναι η ποιότητα και η συμπεριφορά του πολιτικού κόσμου απέναντι στους συμμάχους ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και Ε.Ε. Η τελευταία «καρπαζιά» ήρθε πάλι από τη Γερμανία που απέκλεισε την Ελλάδα από τη Διάσκεψη του Βερολίνου για τη Διβύη με το επιχείρημα ότι την εκπροσωπεί η Ε.Ε. Η Τουρκία τονίζει από τη μεριά της ότι η Ελλάδα δεν έχει σε τίποτα να συμβάλλει με τη συμμετοχή της. Το Κονγκό βέβαια συμμετέχει ως αφρικανική χώρα ασχέτως του αν απέχει πολύ από Διβύη και Μεσόγειο...

Ο αποκλεισμός έχει μια άλλη ερμηνεία: Τώρα είναι η ώρα του αναδασμού χωρών.

Πρώτα η Συρία και τώρα η σειρά της Διβύης. Μετέχουν λοιπόν οι πλευρές - παρατάξεις της υποψήφιας χώρας (δύο στην περίπτωση της Διβύης) και οι χώρες που θα πάρουν μέρος στον αναδασμό και τις ποσοτώσεις που θα προκύψουν. Για όσους συμμετέχουν στη Διάσκεψη του Βερολίνου, είναι καθαρό, πως η Ελλάδα είναι στη λίστα των χωρών που θα υποστούν αναδασμό και θα συρρικνωθεί η κυριαρχία τους. Καμιά θέση δεν έχει λοιπόν στις συζητήσεις.

Και με αυτό τον τρόπο διευκολύνεται και η Τουρκία, αφού είναι πολλές οι δυνάμεις που τη θέλουν στο δυτικό μπλοκ.

Ακύρωση μετ' επαίνων

Είναι καθαρό πως για ΗΠΑ, Γερμανία και Τουρκία είμαστε εντελώς προβλέψιμοι και μη υπολογίσιμοι. Μας βλέπουν ως «οικόπεδο», ως χώρο που μπορεί να τροποποιηθεί, να συμπιεστεί, να συρρικνωθεί, να καταπατηθεί. Οι δύο πρώτοι μάς το λένε με γλυκόλογα και το στόμα τους στάζει μέλι. Εννοούμε τις παρόλες του Πομπέο όταν πίνουν ούζο στην Ουάσιγκτον, τα καλοπιάσματα του Πάιατ στην Ελλάδα και όλα τα καλά λόγια των αξιωματούχων της Ε.Ε. για την πρόοδο των μεταρρυθμίσεων και την φιλοξενία που παρέχει η χώρα στο ζήτημα του προσφυγικού. Μόνο που όλα αυτά σημαίνουν ακύρωση της κυριαρχίας της χώρας μετ' επαίνων. Η πραγματική τους πολιτική είναι η προώθηση των συμφερόντων τους στην περιοχή και το πλάσarisμα στους αναδασμούς που γίνονται ή πρόκειται να γίνουν. Οι ΗΠΑ έχουν εξασφαλίσει κάθε στρατιωτική διευκόλυνση για τις βάσεις και τα στρατεύματά τους από Αλεξανδρούπολη έως

Σούδα. Θα δείξουν μάλιστα όση κατανόηση τους ζητηθεί για να προωθηθεί η μοιρασιά του Αιγαίου και οι ποσοτώσεις που διεκδικεί η Τουρκία στην Ν.Α. Μεσόγειο, αν αυτό χρειαστεί για να την κρατήσουν στη συμμαχία τους. Η παρουσία της Τουρκίας με ιδιαίτερο ρόλο στην Διάσκεψη του Βερολίνου, τα παζάρια της με ΗΠΑ, Γερμανία και Ρωσία, την καθιστούν εγγυήτρια δύναμη στη Διβύη. Και φυσικά η συμφωνία Τουρκίας-Διβύης για τα χωρικά ύδατα δε θα καταργηθεί γιατί είναι παράνομη...

Η ελληνική «προετοιμασία»

Ο ελληνικός πολιτικός κόσμος προετοιμάζεται εδώ και καιρό για όσα έρχονται. Δηλαδή προσαρμόζεται. Ο ΣΥΡΙΖΑ-«κανίς» (ράτσα) μετά το μασάζ που υπέστη το 2015 (στην ουσία είχε αρχίσει από τα περίφημα ταξίδια σε Βερολίνο και ΗΠΑ πριν έρθει στην εξουσία...), άρχισε να «ενημερώνεται» για τους σχεδιασμούς, δείχνοντας μεγάλη προσαρμοστικότητα. Η ενημέρωση αφορούσε

τον Τσίπρα και το επιτελείο του επί των εξωτερικών (Κοτζιάς, Κατρούγκαλος). Έτσι στήθηκε η συμφωνία των Πρεσπών, οι συζητήσεις με τον Ερντογάν, οι δηλώσεις για «συνεκμετάλλευση» και «μοναχοφάδες». Ο δρόμος έχει χαραχθεί και οι επόμενοι (Μητσοτάκης, Δένδιας, Μπακογιάννη κ.ά.) τον ακολουθούν με ευλάβεια. Όλο σχεδόν το μνημονιακό τόξο ομνύει τώρα στο δρόμο προς την Χάγη. Είναι η οδός για παραχωρήσεις με το μικρότερο κόστος για το πολιτικό προσωπικό. Ο Ερντογάν έχει δείξει τις διαθέσεις του. Με οποιοδήποτε τρόπο θα πάρει αυτά που θέλει. Γι' αυτό και το πολιτικό προσωπικό της χώρας συνωστίζεται στις φτερούγες των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Δύσης μήπως και τύχει καλύτερης μεταχείρισης και προστασίας. Ακόμα και η επιλογή για την Προεδρία της Δημοκρατίας υπολογίζει την ανάγκη «προετοιμασίας» για επώδυνες λύσεις που θα επιδιωχθεί μάλιστα να καταγραφούν ως «επιτυχίες». Χρειάζεται λοιπόν ένα πολιτικό προσωπικό με άλλο

«δέρμα», πιο παγκοσμιοποιημένο, πιο δικαιωματικό, αντίπαλο προς την εθνολαϊκότητα και τον εθνισμό. Προς τα εκεί οδεύουμε. Το «πνεύμα Σημίτη» αλλά και οι γόνιμοι του, είναι παρόντα και στα δύο -τάχα αντιμαχόμενα- στρατόπεδα, της Ν.Δ. και του ΣΥΡΙΖΑ. Η νέα Πρόεδρος σαν να τα ενώνει: Πρόταση του Μητσοτάκη, πολύ κοντά στον Ε. Βενιζέλο, «συνειδητή επιλογή» του Τσίπρα.

Τι έρχεται στη συνέχεια;

Η λογική των πραγμάτων θέλει τα γεωπολιτικά να καθορίζουν τις εξελίξεις. Η Τουρκία μέσω της συμφωνίας της με τη Διβύη δημιουργεί τετελεσμένα και η αρπακτικότητα της θα ενταθεί. Η Ελλάδα αποκόπτεται από την Κύπρο και την Κυπριακή Δημοκρατία που κινδυνεύει, οι διεκδικήσεις πολλαπλασιάζονται: Κρήτη, Κάρπαθος, Ρόδος και άλλα μεγάλα νησιά έχουν μπει στο στόχαστρο. Η Τουρκία «μας παραχωρεί 6 μίλια νοτιώς της Κρήτης», θεωρεί τη Γαύδο μάλλον δική της, ενώ για ό,τι κάνουμε πέρα από τα 6 μίλια πρέπει να ζητάμε την άδεια της. Κι όλα αυτά είναι η επίσημη γραμμή!

Όταν οι δικοί μας λένε «θα κάνουμε ό,τι χρειαστεί» εννοούν τη Χάγη, τα ταξίδια και ίσως κάποιο βέτο κατόπιν εορτής. Τόση τόλμη! Οι καθυστερημένοι λεονταρισμοί (ταξίδι Χαφτάρ στην Αθήνα, απειλές Μητσοτάκη για βέτο στην Ε.Ε., δηλώσεις Δένδια για αποστολή στρατού στη Διβύη κ.ά.) μόνο ως συμπλήρωμα σε πολιτικές των ΗΠΑ μπορούν να θεωρηθούν και κανείς δεν τους παίρνει σοβαρά υπόψη.

Παλιά υπήρχε ένα ανέκδοτο, το «όλοι για την Θήβα!». Τώρα σαν να ξαναεκτυλίσσεται με μόντο «όλοι για την Χάγη». Χωρίς γέλιο, με ενδοτικότητα, ψέμα, μειοδοσία, υποτέλεια...

Όταν οι δικοί μας λένε «θα κάνουμε ό,τι χρειαστεί» εννοούν τη Χάγη, τα ταξίδια και ίσως κάποιο βέτο κατόπιν εορτής. Τόση τόλμη! Οι καθυστερημένοι λεονταρισμοί μόνο ως συμπλήρωμα σε πολιτικές των ΗΠΑ μπορούν να θεωρηθούν και κανείς δεν τους παίρνει σοβαρά υπόψη